

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 438 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

50 χρόνια από το παγκόσμιο 1968

Με τη δύναμη της εξέγερσης των εργαζομένων και της νεολαίας

Για ένα νέο επαναστατικό Μάη Ενάντια (στην) Κρίση και τον Πόλεμο

Εργαζόμενοι

«Πανεθνικές μέρες δράσης» ταξικής συμφιλίωσης

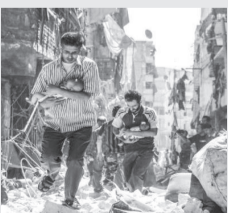
σελ. 4

Φοιτητικές εκλογές

16 Μαΐου - Στηρίζουμε - ψηφίζουμε ΣΣΠ

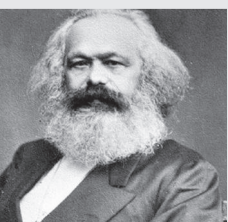
σελ. 6

Συρία

Στο χείλος μίας παγκόσμιας σύρραξης

σελ. 11

Ιστορία

Η διδασκαλία του Καρλ Μαρξ

σελ. 14

Ανακοίνωση της ΟΚΔΕ για το φασιστικό πογκρόμ στη Λέσβο

Το βράδυ της Κυριακής 22/4 και μέχρι τα ξημερώματα της Δευτέρας 23/4 τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής προχώρησαν σε άλλο ένα πογκρόμ ενάντια σε μετανάστες και πρόσφυγες στη Λέσβο. Οι φασίστες της ΧΑ κραυγάζοντας «κάψτε τους ζωντανούς» επιτίθονταν με κάθε μέσο (εκτοξεύοντας πέτρες, μολότοφ, μπάζα, φωτοβολίδες κ.α.) σε πρόσφυγες και μετανάστες. Η συμβολή της αστυνομίας ήταν πραγματικά τεράστια! Μόνο που για άλλη μια φορά έδειξε τον πραγματικό της ρόλο, αφού όχι μόνο δεν προχώρησε σε ούτε 1 σύλληψη φασίστα(!!!), παρότι αυτοί προκάλεσαν τις επιθέσεις και τρομερές καταστροφές, αλλά χτύπησε πρόσφυγες, μετανάστες και αλληλέγγυους αγωνιστές που είχαν πάει για να βοηθήσουν τους πρόσφυγες, συλλαμβάνοντας 120 πρόσφυγες και μετανάστες και 2 αλληλέγγυους αγωνιστές. Επίσης, δεκάδες είναι οι τραυματίες από τις επιθέσεις αυτές. Στο πλευρό των φασιστών και της αστυνομίας στάθηκαν για ακόμα μια φορά τα κανάλια που μιλούσαν για «εγκληματίες» μετανάστες και για «πολίτες» που απλά διαμαρτύρονταν.

Οι μετανάστες και οι πρόσφυγες είχαν κάνει κατάληψη στην πλατεία Σαπφούς από την Τρίτη 17/4 για να διαμαρτυρηθούν ενάντια

στις απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης, όπου κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και ΕΕ τους έχουν καταδικάσει να ζουν. Κλειστά σύνορα, βύθιση των καραβιών τους από το ΝΑΤΟ, FRONTEX στα σύνορα, δουλέμποροι και αφεντικά που τους εκμεταλλεύονται για ένα κομμάτι ψωμί και εγκλεισμός σε σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης: αυτή είναι η αντιμετώπιση των κολασιμένων της γης από το καπιταλιστικό/ιμπεριαλιστικό σύστημα, το ίδιο που τους ξεριζώνει από τα σπίτια τους, που τους σπρώχνει στην προσφυγιά και τη μετανάστευση, που βομβαρδίζει και βυθίζει στο χάος τόσες περιοχές του πλανήτη.

Οι φασίστες της Χρυσής Αυγής προσπαθούν να επανέλθουν στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό με αυτές τις επιθέσεις. Δεν στρέφονται ούτε ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα, ούτε ενάντια στην οικονομική και πολιτική ελίτ, όπως οι ίδιοι διατείνονται. Αντίθετα στρέφονται ενάντια στους πρόσφυγες, στους μετανάστες, ενάντια σε όποιον αγωνίζεται.

Τεράστιες είναι και οι ευθύνες της κυβέρνησης. Επαναφέρει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης πιο ισχυρό από ποτέ! Ξεπλένει τους φασίστες της Χρυσής Αυγής κάνοντας φιέστες μαζί τους στα νησιά και επιτρέπει στις

συμμορίες των ΜΑΤ να κάνουν από κοινού πογκρόμ με την ΧΑ σε πρόσφυγες και μετανάστες. Τέλος χρησιμοποιεί την ταξική αστική δικαιοσύνη για να αφήσει κάθε φασίστα, μνημονιακό πολιτικό και έμπορο ναρκωτικών εκτός φυλακής, ενώ καταδικάζει σε εξοντωτικές ποινές αγωνιστές, συνδικαλιστές και όχι μόνο (π.χ. Ηριάννα, Περικλή, Τ. Θεοφίλου).

Καταγγέλλουμε τις επιθέσεις-πογκρόμ των φασιστών σε συνεργασία με τα ΜΑΤ. Η νεολαία και οι εργαζόμενοι πρέπει μέσα από αγώνες και με την αυτοοργάνωσή μας να τσακίσουμε τους φασίστες της ΧΑ και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, παλεύοντας για τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες μας. Να μην επιτρέψουμε στο φασισμό να υψώσει κεφάλι. Να παλέψουμε για την συντριβή του απάνθρωπου μνημονιακού καθεστώτος και της ΕΕ ενάντια στον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Μετανάστες και ντόπιοι να αγωνιστούμε μαζί για τα δικαιώματά μας. **Αλληλεγγύη σε μετανάστες και πρόσφυγες - Σύνορα ανοιχτά - Δικαίωμα στο άσυλο - Έξω το ΝΑΤΟ και η FRONTEX - Στοπ στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους στη Συρία και όλη την περιοχή - Καμία ελληνική συμμετοχή**

«Πανεθνικές μέρες δράσης» ταξικής συμφιλίωσης αντί για ταξικές συγκρούσεις και εργατικές απεργίες

Σε 24ωρη απεργία θα προχωρήσει η ΑΔΕΔΥ την Τετάρτη 16 Μαΐου, σε συντονισμό με επαγγελματικές και επιστημονικές ενώσεις. Είναι εξαιρετικά αμφίβολο αν θα συμπορευτεί η ΓΣΕΕ προκηρύσσοντας κι αυτή απεργία.

Το νέο σχέδιο προδοσίας της γραφειοκρατίας σε ΑΔΕΔΥ και ΓΣΕΕ

Η συγκρότηση του προεδρείου της ΑΔΕΔΥ από τις παρατάξεις ΔΑΚΕ (ΝΔ), ΔΗΣΥΠ (πρ. ΠΑΣΚ-ΠΑΣΟΚ), ΕΑΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) και Δημοσιούπαλληλική Ανατροπή (διάσπαση της ΠΑΣΚ), η κατάπτυστη στάση αυτής της πλειοψηφίας με τη μη προκήρυξη απεργίας όταν ψηφίστηκαν τα μέτρα της 3ης αξιολόγησης, και οι εργασίες της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης και του Γενικού Συμβουλίου στις 2 και 3 Φλεβάρη, οι οποίες ανέτρεψαν τη θέση του δημοσιούπαλληλικού κινήματος ενάντια στην αξιολόγηση, σηματοδοτούν τη μετάλλαξη της ΑΔΕΔΥ σε δεύτερο πυλώνα (μετά τη ΓΣΕΕ) του κυβερνητικού συνδικαλισμού. Στόχος των μνημονιακών είναι ο αφοπλισμός των εργαζομένων, ώστε να περάσουν τα μέτρα και να εφαρμοστεί το σύνολο της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου. Το Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ αποφάσισε «Πανεθνική Μέρα Δράσης» και 24ωρη απεργία στις 16 Μάη, όπου καλείται και η ΓΣΕΕ να συμμετάσχει, αλλά και εργοδοτικές οργανώσεις (έμποροι, βιοτέχνες κ.λπ.), οι «φερόμενοι ως καπιταλιστές», όπως δήλωσε εκπρόσωπος της ΔΑΚΕ.

Στο ίδιο μήκος κύματος και η ΓΣΕΕ

Οι Γ. Παναγόπουλος (ΠΑΣΚ) και Ν. Κουτσιούκης (ΔΑΚΕ) εξήγγειλαν «νέες μορφές κινητοποιήσεων», τονίζοντας ότι «πρέπει να βρούμε και κάτι άλλο πέρα από τις γενικές απεργίες που έχουν ξεπεραστεί!». Αυτό το κάτι άλλο εντελώς τυχαία ονομάστηκε «Πανεθνική Μέρα Δράσης». Χαρακτηριστικό της κατεύθυνσης της ΓΣΕΕ είναι το Δελτίο Τύπου που εξέδωσε σχετικά με αυτήν: «...θα γίνει σε συνεργασία με όλες τις οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών. Μία συμμαχία ενάντια στις καταστροφικές κυβερνητικές πολιτικές, με αιτήματα που ορίζονται αφορούν όλους. Για τον σκοπό αυτό θα συγκροτηθεί συντονιστική επιτροπή, με τη συμμετοχή εκπροσώπων και των κοινωνικών και επιστημονικών φορέων της χώρας... όλοι μαζί, θέτουμε την πατρίδα μας στην πρώτη γραμμή με σκοπό την "παλινόρθωση" της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας».

Η εξέλιξη αυτή επιβεβαιώνει ξανά (μετά το «ΝΑΙ» στο δημοψήφισμα, τη μη κήρυξη απεργίας για την 3η αξιολόγηση κ.ά.) ότι η αστικοποιημένη γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ έχει περάσει πλήρως στο αντίπαλο στρατόπεδο και είναι το μακρύ χέρι κυβερνήσεων-δανειστών μέσα στο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα. Ξεχνούν ότι έχουν εκλεγεί για να εκπροσωπούν τους εργαζόμενους και να υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους και όχι να ψάχνουν «ένα αξιόπιστο σχέδιο για την έξοδο της χώρας από την κρίση και την εμπέδωση συνθηκών ανάπτυξης, με περισσότερη απασχόληση, ευημερία και κοινωνική συνοχή» (!).

Η προδοσία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ γίνεται ακόμα πιο επικίνδυνη, γιατί συντελείται σε μια περίοδο που το ελληνικό κεφάλαιο προσπαθεί να επιβάλει μια βίαιη προσαρμογή της εργατικής τάξης σε ένα νέο καθεστώς εκμετάλλευσης, όπου κυριολεκτικά δεν θα υπάρχει εργατικό δικαίωμα και πραγματικός μισθός. Θα επιχειρήσουν να τσακίσουν όλα τα κοινωνικά, πολιτικά, συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες του προλεταριάτου. Έτσι, η εργατική τάξη βάλλεται όχι μόνο από το κεφάλαιο, τις κυβερνήσεις του, τα ΜΑΤ και τους δικαστές αλλά και εκ των έσω, από την αστικοποιημένη γραφειοκρατία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, που επιχειρεί να μετατρέψει τα συνδικάτα σε πυλώνες σταθερότητας του μνημονιακού καθεστώτος.

Η τελευταία απόφαση της ΑΔΕΔΥ συνιστά ποιοτική τομή και οδηγεί ολοταχώς προς τον κυβερνητικό-εργοδοτικό-κίτρινο συνδικαλισμό, καθώς όχι μόνο εμποδίζεται η αντίσταση των εργαζομένων ενάντια σε κυβέρνηση-ΕΕ-κεφάλαιο, αλλά διαγράφεται και κάθε αναφορά στα μνημόνια. Επίσης, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία επιχειρεί ιδεολογική επίθεση στις παραδόσεις, την ιστορία και τις δομές οργάνωσης της εργατικής τάξης και υιοθετεί τις αντιδραστικές θεωρίες περί «αναποτελεσματικότητας των αγώνων». Επιχειρούν να τσακίσουν το πιο δυνατό όπλο των εργαζομένων, την απεργία, και μάλιστα τη γενική απεργία. Η απεργία σημαίνει τη διακοπή της καπιταλιστικής παραγωγής, δηλαδή χτυπά τον πυρήνα του συστήματος, γι' αυτό οι καπιταλιστές έχουν κυριολεκτικά λυσσάζει να την καταργήσουν (βλέπε προαπαιτούμενα για 3η και 4η αξιολόγηση) και να την απαξιώσουν στα μάτια των εργαζομένων. Ο Παναγόπουλος δεν δίστασε να δηλώσει ότι «έχει φάει τα ψωμιά του αυτός ο τύπος κινητοποιήσεων» και ότι «πρέπει να ψάξουμε να βρούμε κάτι διαφορετικό», ενώ ο Κιουτσούκης απαξίωσε τα συνδικάτα και εξύμνησε τους «ανεξάρτητους» φορείς που «οργανώνουν τα επιτυχημένα συλλαλητήρια για τη Μακεδονία»!

Προσπαθούν να μας πείσουν ότι καπιταλιστές και εργάτες έχουμε κοινά συμφέροντα, επομένως πρέπει να προχωρήσουμε σε διαταξικές κινητοποιήσεις (Πανεθνική Ημέρα Δράσης), δηλαδή **προσπαθούν να πείσουν τους εργάτες να αποδεχθούν τα συμφέροντα των καπιταλιστών, βαφτίζοντάς τα «εθνικά» συμφέροντα**. Ό,τι δεν έχει καταφέρει η αστική τάξη τα 8 χρόνια των μνημονίων, προσπαθούν να το πετύχουν τα λαμόγια των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

Καθόλου δεν βοηθούν όμως και οι δυνάμεις της αριστεράς να αντιμετωπιστεί αυτή η κατάσταση παράλυσης, σήψης και παρακμής του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος.

Το ΠΑΜΕ (ΚΚΕ) εξαντλεί την «ταξικότητά» του σε κομματικές παρελάσεις, σ' έναν πόλεμο συκοφαντίας και εξόντωσης ενάντια σε ό,τι δεν ελέγχει, ενώ δεν διστάζει να σπέρνει την ηττοπάθεια και να παραλύει ολόκληρες δομές (Εργατικά Κέντρα). Το ΜΕΤΑ (ΛΑΕ) αναλώνει τις δυνάμεις του σε παζάρια με τους ξεπουλημένους γραφειοκράτες και δεν συμβάλλει στην οργάνωση των αγώνων. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με τον ακολουθητισμό της προς το ΚΚΕ και την υποτίμηση της αυτοοργάνωσης των εργαζομένων, όχι μόνο δεν συμβάλλει στην αναγκαία ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος αλλά γίνεται κομμάτι του προβλήματος.

Για να ξεπεράσουμε την κρίση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος, για μια σοβαρή ανασύνταξη των δυνάμεών μας, οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να κινητοποιηθούμε άμεσα. Οι γραφειοκράτες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ έχουν ταχθεί υπέρ των μνημονίων για να διασώσουν τον ρόλο τους ως επόπτες της σφαγής της εργατικής τάξης. Η διέξοδος είναι να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις, με ενότητα και αυτοοργάνωση παντού, με γενικές συνελεύσεις και επιτροπές, με ενωτικούς, μαζικούς, μαχητικούς αγώνες.

Να μετατρέψουμε την 16η Μάη σε Εργατική Γενική Απεργία

Να γίνει με την απεργία της Πρωτομαγιάς η αρχή για την προετοιμασία της Γενικής Πολιτικής Απεργίας Διαρκείας, για να συντρίψουμε τους δήμιους της εργατικής τάξης και της νεολαίας, να τσακίσουμε παλιούς και νέους μνημονιακούς, να επιβάλουμε λύσεις προς όφελος της πλειοψηφίας της κοινωνίας. Δεν έχουν χρεοκοπήσει οι αγώνες και οι απεργίες, χρεοκοπημένο είναι το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα και όσοι πιστά εξακολουθούν να το υπηρετούν.

■ Σ.Φ.

επίκαιρα...

Το «Κράτος Έκτακτης Ανάγκης» (που βιώσαμε στα χρόνια της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, με ΜΑΤ, άκρατη βία και καταστολή κατά των αγωνιστών και των αγώνων), ενισχύεται κατά πολύ από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, με στόχο την επιβίωση της ίδιας και των πολιτικών της.

Η υπόθεση του Τάσου Θεοφίλου

Ο Τάσος Θεοφίλου καταδικάστηκε το 2014 σε 25 χρόνια κάθειρξη, για απλή συνέργεια σε ανθρωποκτονία και ληστεία στην Alpha Bank της Νάουσας Πάρου, η οποία είχε γίνει τον Αύγουστο του 2012. Στη δίκη του σε πρώτο βαθμό κατέθεσαν 19 μάρτυρες κατηγορίας, μεταξύ αυτών αυτόπτες μάρτυρες της ληστείας και στελέχη της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας, χωρίς κανένας να αναγνωρίσει τον κατηγορούμενο. Σύμφωνα με όσα ισχυρίστηκε η αντιτρομοκρατική, ένας άγνωστος τούς τηλεφώνησε και τους είπε ότι κάποιος «Τάσος» συμμετείχε στη ληστεία και τους έδωσε τη διεύθυνση του σπιτιού του Θεοφίλου, στη Θεσσαλονίκη.

Έτσι, ο Θεοφίλου καταδικάστηκε με μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο το DNA που βρέθηκε σε ένα καπέλο, το οποίο εντοπίστηκε εκ των υστέρων, δεν είχε συμπεριληφθεί στη φωτογράφιση των πειστηρίων στον τόπο της ληστείας και δεν είχε καταγραφεί στην έκθεση κατάχρησης, ενώ ένας μάρτυρας επεσήμανε διαφορές μεταξύ του καπέλου που παρουσιάστηκε στη δίκη και αυτού που φαινόταν να φορά ο κατηγορούμενος.

Στις 8 Ιουνίου του 2017, μετά από πέντε χρόνια στη φυλακή, ο Τάσος Θεοφίλου αθωώθηκε για το σύνολο των κατηγοριών. Λιγότερο από έναν χρόνο μετά, στις 4 Απρίλη 2018, ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ι. Αγγέλης ζήτησε να ακυρωθεί η αθωωτική απόφαση, προκειμένου ο Θεοφίλου να δικαστεί ξανά από άλλους δικαστές. Αν αυτή η αίτηση, που πρόκειται να εξεταστεί στις 11 Μαΐου, γίνει δεκτή, ο Θεοφίλου θα επιστρέψει στη φυλακή και θα δικαστεί ξανά με τις κατηγορίες για τις οποίες αθωώθηκε.

Η υπόθεση του Βασίλη Δημάκη

Ο Βασίλης Δημάκης είχε ξεκινήσει από τις 14 Μαρτίου απεργία πείνας, καθώς δεν του επιτρεπόταν να παρακολουθεί με ηλεκτρονικό «βραχιόλι» τα μαθήματά του στο τμήμα Πολιτικών Επιστημών και Δημόσιας Διοίκησης του Πανεπιστημίου Αθηνών. Σταμάτησε την απεργία πείνας και δίψας μετά από 32 ημέρες, στις 14 Απριλίου, όταν έγινε δεκτή η εξέταση του αιτήματός του.

Ο Βασίλης φυλακίστηκε στον Κορυδαλλό στις 28 Αυγούστου 1998, στο τότε Ε' Τμήμα για ανήλικους, ως προσωρινά κρατούμενος για έγκλημα τιμής. Καταδικάστηκε και μεταφέρθηκε στις φυλακές νέων Αυλώνα, από όπου, τρία χρόνια μετά, μεταφέρθηκε στην Κλειστή Φυλακή Αλικαρνασσού. Κατά τους λίγους μήνες που παρέμεινε εκτός φυλακής, από την ενηλικίωσή του και μετά, συνελήφθη για ληστείες που διέπραξε μόνος, χωρίς ποτέ να ασκήσει σωματική βία. Ο Δημάκης παρέμεινε εκτός φυλακής μόνο για χρονικό διάστημα μερικών μηνών, ενώ ο συνολικός χρόνος εγκλεισμού του αγγίζει τα 17 χρόνια πραγματικής κράτησης.

Είχε πάρει άδεια για 11 συνολικά ημέρες και κάθε πρωί μεταφερόταν στο σχολείο, το οποίο η αστυνομία είχε μετατρέψει σε φρούριο, τόσο κατά την άφιξή του όσο και κατά την παραμονή του εκεί και την επιστροφή του στις φυλακές. Πήγαινε να δώσει εξετάσεις με συνοδεία και με χειροπέδες. Κατάφερε να εισαχθεί στο τμήμα Πολιτικών Επιστημών και Δημόσιας Διοίκησης. Στις 12 Μαρτίου εξετάστηκε από το τριμελές πειθαρχικό συμβούλιο των φυλακών Κορυδαλλού το αίτημά του για εκπαιδευτική άδεια με ηλεκτρονική επιτήρηση, δηλαδή με «βραχιολάκι». Το συμβούλιο απέρριψε τρεις φορές το αίτημά του, λέγοντας ότι τα μαθήματα για τα οποία ζητά άδεια είναι θεωρητικά και δεν χρειάζεται να τα παρακολουθήσει και οδηγώντας τον Β. Δημάκη στην επιλογή της απεργίας πείνας.

Πρωτομαγιά 2018

Αγώνας ενάντια στην βαρβαρότητα της κρίσης του καπιταλισμού και

Η Πρωτομαγιά, μέρα μνήμης και αγώνα της εργατικής τάξης παγκόσμια, βρίσκει σήμερα την εργατική τάξη σε όλον τον πλανήτη και στη χώρα μας κάτω από το ξέσπασμα της κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Τον πολλαπλασιασμό των εστιών του πολέμου και την απειλή ενός γενικευμένου πολέμου, τις κτηνώδεις επιθέσεις ενάντια στα εργατικά δικαιώματα και την προσπάθεια συντριβής της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος έχει αρχίσει να εκρήγνυται και να μεταμορφώνεται σε πολιτικο-στρατιωτικές συγκρούσεις. Σήμερα έχει ξαναδημιουργηθεί μια φούσκα στα χρηματιστήρια μεγαλύτερη κι από αυτή του 2008, που απειλεί το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα με νέες χρεοκοπίες κρατών, τραπεζών και του παγκόσμιου νομισματικού συστήματος.

Αποτέλεσμα των άγριων νεοφιλελεύθερων πολιτικών που εφαρμόστηκαν παγκόσμια είναι οι κοινωνικές ανισότητες να έχουν φτάσει σε πρωτοφανές, ιστορικά, επίπεδο. Μόλις το 1% των ενηλίκων σε παγκόσμιο επίπεδο κατέχει το 50,1% του παγκόσμιου πλούτου (το 2008 κατείχε το 42,5%), ενώ 3,5 δισεκατομμύρια ενήλικες (το 70% του παγκόσμιου εργατικού δυναμικού) κατέχει μόλις το 2,7% του παγκόσμιου πλούτου.

Η παραπάνω κατάσταση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος οξύνει τον ανταγωνισμό μεταξύ των παλιών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (ΗΠΑ, Ε.Ε., Ιαπωνία) και των αναδυόμενων χωρών (Κίνα, Ρωσία, Ινδία κ.ά., τις λεγόμενες BRICS), αλλά και μεταξύ τους. Το «όλοι εναντίον όλων» είναι η εξέλιξη για τον καπιταλιστικό κόσμο.

Η όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης αναζωπυρώνει τις εστίες πολιτικο-στρατιωτικών συγκρούσεων και ένας γενικευμένος πόλεμος όλο και περισσότερο απειλεί την ανθρωπότητα. Οι ΗΠΑ, κυρίως, όλο και περισσότερο προχωρούν τα σχέδιά τους – και με τους τελευταίους βομβαρδισμούς – για περικύκλωση και χτύπημα της Ρωσίας (βλέπε Συρία, Βαλκάνια, Ουκρανία) και για περικύκλωση της Κίνας (βλέπε Βόρεια Κορέα και Ν.Α. Ασία), φέρνο-

ντας τον εφιάλτη του πολέμου στην ημερήσια διάταξη.

Στην Ελλάδα, η εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πλήρωσαν και συνεχίζουν να πληρώνουν την χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού με τα απανωτά μνημόνια. Το ΑΕΠ μειώθηκε από το ξέσπασμα της κρίσης το 2008 σε πάνω από 25%, που αντιστοιχεί σε περιόδους πολέμου, ενώ έως και 50% συρρικνώθηκε το εργατικό και λαϊκό εισόδημα. Η ανεργία βρίσκεται στο 27,5%, σύμφωνα με το ΙΝΕ-ΓΣΕΕ, η μακροχρόνια ανεργία αφορά το 70% του συνόλου των ανέργων, ενώ η ανεργία στους νέους (ηλικία 15-19) είναι πάνω από 52,2% και πάνω από 500.000 νέοι έχουν μεταναστεύσει. Σύμφωνα με τον Οργανισμό Μεσολάβησης και Διαιτησίας, το 2017 μόλις το 6% των κλάδων της ελληνικής οικονομίας καλύπτονται από συλλογικές συμβάσεις εργασίας, όταν το 2008 καλυπτόταν το 65% από κλαδικές συμβάσεις εργασίας. Το ποσοστό της φτώχειας έφτασε στο 36,5% το 2016. Η μερική και μαύρη εργασία πήρε τεράστιες διαστάσεις και το 2017 τριπλασιάστηκε σε σχέση με το 2008. Ένα εκατομμύριο εργαζόμενοι είναι απλήρωτοι από 1 έως 15 μήνες. Τα εργατικά ατυχήματα έφτασαν σε 35.000 - 40.000 τον χρόνο και 120 από αυτά είναι θανατηφόρα.

Η άθλια συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αποδέχτηκε όλα τα προηγούμενα μνημόνια και συνέχισε την εφαρμογή τους, έφερε το 3ο και 4ο μνημόνιο μονιμοποιώντας έτσι το μνημονιακό καθεστώς. Με τις διαρκείς αξιολογήσεις του 3ου μνημονίου, μια σειρά μέτρα προωθούνται και στοχεύουν στην εγκαθίδρυση ενός Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης

των εργαζομένων. Πρόκειται για εργαζόμενους που δεν θα έχουν κανένα δικαίωμα και θα είναι έρμαιο του εργοδότη. Στοχεύουν στην ολοκληρωτική κατάργηση των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων των εργαζομένων για να ανακόψουν την δυνατότητά τους να αντιδράσουν: χτύπημα και κατάργηση του δικαιώματος στην απεργία, θεσμοθέτηση του lock-out (ανταπεργία) των εργοδοτών. Στόχος, το χτύπημα του συνδικαλισμού και ειδικά του μαχητικού συνδικαλισμού.

Αυτή την πραγματικότητα η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσπαθεί να συγκαλύψει με τα σενάρια των διαφόρων "success story", και τελευταία με την κωμωδία «Εξοδος από τα μνημόνια». Μαζί και οι παλιοί μνημονιακοί που υπερθεματίζουν στις «μεταρρυθμίσεις» και προβάλλονται σαν ικανότεροι να τις εφαρμόσουν. Όμως η εφαρμογή του 4ου μνημονίου, με την μείωση των συντάξεων και του αφορολόγητου έρχεται νωρίτερα. Τα αιμοσταγή πλεονάσματα και η επιτροπεία διαρκούν μέχρι το 2060! Επιπλέον, η κυβέρνηση προσδέθηκε στα σχέδια των ΗΠΑ στην περιοχή δίνοντας γη και ύδωρ (βάσεις, νέοι γύροι εξοπλισμών, συμμετοχή στον άξονα Ισραήλ-Αιγύπτου) και μαζί με την ένταση του ανταγωνισμού με την Τουρκία θα μας εμπλέξει σε πολεμικές συγκρούσεις.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, οι εργαζόμενοι πρέπει να παλέψουν για την ανασυγκρότηση των δυνάμεών τους, να δημιουργήσουν και να ενισχύσουν εκείνη την επαναστατική πολιτική δύναμη που θα συμβάλει σε αυτή την κατεύθυνση. Η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ επέφερε την υποχώρηση των κινητοποιήσεων, του μπλοκ του «ΟΧΙ» του δημοψηφίσματος του 2015, σκόρπισε την ηττοπάθεια και την παθητικότητα,

δημιούργησε την αίσθηση της ματαιώσης για έναν μετριάσμο των αντεργατικών επιθέσεων.

Ενισχυμένη από τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ, η μνημονιακή συνδικαλιστική γραφειοκρατία (ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ) οξύνει την κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος, δεν κηρύσσει καν Γενικές Απεργίες (βλέπε ασφαλιστικό, 3η αξιολόγηση) ενώ επιχειρεί να απαξιώσει περαιτέρω την απεργία με τις «μέρες δράσης».

Μεγάλες είναι οι ευθύνες για τις άλλες αριστερές πολιτικές και συνδικαλιστικές δυνάμεις. Το ΚΚΕ-ΠΑΜΕ συνεχίζει την ηττοπαθή πολιτική στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα, λέγοντας ότι οι αγώνες είναι μάταιοι «αν δεν καταργήσουν οι εργαζόμενοι το καπιταλιστικό σύστημα» και αδιαφορεί να οργανώσει την παραμικρή αντίσταση των εργαζομένων. Οι «αγώνες» του περιορίζονται σε διασπαστικές κομματικές παρελάσεις και θεαματικές ενέργειες, με στόχο την προβολή του, ενώ επιτίθεται σε οργανώσεις και σωματεία που υπάρχουν στα αριστερά του.

Η ΛΑΕ-ΜΕΤΑ ξανασερβίρει το αποτυχημένο ρεφορμιστικό σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ, με στόχο της την είσοδό της στη Βουλή και αναζητά συμμαχίες κάθε είδους για την επίτευξή του. Η συμβολή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην ανασυγκρότηση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος, παρά τις εκλογικές δυνάμεις της σε μεγάλα συνδικάτα και ομοσπονδίες, έχει αδυνατίσει σε μεγάλο βαθμό.

Η ΟΚΔΕ και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων πιστεύουν ότι οι εργαζόμενοι δεν πείθονται από την άθλια προπαγάνδα της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Οι δυσκολίες για την ανασυγκρότηση των δυνάμεών τους είναι υπαρκτές. Δεν είναι όμως μεγαλύτερες από τις δυστοπάθεια και την παθητικότητα,

ΙΣΤΩΝ ΜΝΗΜΟΝΙΩΝ

στήματος με την παροξυμένη κρίση του, που επιδιώκει να τους μετατρέψει σε σύγχρονους δουλπαρικούς και που φέρνει τον κίνδυνο του πολέμου όλο και πιο κοντά.

Η άγρια επίθεση που σηματοδοτεί η μετατροπή των εργαζομένων σε εργαζόμενους φτωχούς, χωρίς κανένα δικαίωμα, κάτω από τον δεσποτισμό του εργοδότη, είναι το έδαφος για να ξετυλιχθούν οι αντιστάσεις των εργαζομένων. Σε αυτή την προσπάθεια αντίστασης, η ΟΚΔΕ και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων παλεύουν να συμβάλουν με σύνθημα «Οργάνωση, Αγώνας, Διαρκείας Παντού». Να οργανώσουμε την αντίσταση για τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα των εργαζομένων. Να σπάσουμε την ηττοπάθεια, την ατομικοποίηση και τον φόβο! Να ενωθούμε όλοι οι εργαζόμενοι πάνω στη βάση των συμφερόντων μας! Να ξαναζωντανέψουμε τις γενικές συνελεύσεις! Να οργανωθούμε μέσα από Επιτροπές Αγώνα, να πάρουμε την υπόθεση των δικαιωμάτων και των αγώνων στα χέρια μας.

Να πολιτικοποιήσουμε τους αγώνες μας με τη συνειδητοποίηση ότι αν δεν χτυπηθεί το κακό στη ρίζα του, δηλαδή το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, η κρίση του απειλεί να μετατρέψει την εργατική τάξη, τους εργαζόμενους και τη νεολαία σε σύγχρονους δουλπαρικούς και σε κρέας για τα κανόνια τους. Να παλέψουμε για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

Να παλέψουμε για:

- ▶ Κατάργηση των μνημονίων
- ▶ Διαγραφή του χρέους
- ▶ Έξω από Ε.Ε. και ευρώ
- ▶ Εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιών της οικονομίας και λειτουργία τους κάτω από εργατικό έλεγχο
- ▶ Έξω η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ. ΟΧΙ σε εξοπλισμούς, βάσεις, μιλιταρισμό
- ▶ Αντιπολεμικός, Αντιιμπεριαλιστικός αγώνας όλων των λαών της περιοχής. ▶ Κοινός εχθρός μας οι αντιδραστικές αστικές τάξεις και οι ιμπεριαλιστές
- ▶ Άσυλο σε μετανάστες και πρόσφυγες. ▶ Κάτω η ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας
- ▶ **Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας** για να πέσει η νεομνημονιακή, φιλοϊμπεριαλιστική και πολεμοκάπηλη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Μόνη διέξοδος από τα σφαγεία των ανταγωνισμών και των πολέμων ο **Εργατικός Διεθνισμός**

Η Πρωτομαγιά στην Ελλάδα

Μνήμες αγώνα και θυσίας

▲ Μία από τις μεγαλύτερες απεργιακές συγκεντρώσεις του Μάη '36 στη Θεσσαλονίκη

Η Πρωτομαγιά, παγκόσμια μέρα μνήμης και αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, καθιερώθηκε στη συνείδηση των εργαζομένων όλο του κόσμου ως μέρα σύμβολο της πάλης τους, έπειτα από την ηρωική εξέγερση των εργατών του Σικάγο τον Μάη του 1886. Η παγκόσμια απήχησή της δεν θα μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστο το ελληνικό εργατικό κίνημα, το οποίο δεν άργησε να οργανώσει τις δικές του Πρωτομαγίες.

Η πρώτη οργανωμένη εκδήλωση Πρωτομαγιάς πραγματοποιείται στην Αθήνα το 1893. Περίπου 2000 άνθρωποι συγκεντρώνονται στο Παναθηναϊκό Στάδιο και διαδηλώνουν υπέρ της οκτάωρης εργασίας, της καθιέρωσης της Κυριακής ως αργίας και της κρατικής ασφάλισης για τα θύματα εργατικών ατυχημάτων. Την Πρωτομαγιά του 1924 (και ενώ ισχύει στρατιωτικός νόμος), παρά την απαγόρευση, εργάτες συγκεντρώνονται στην Πλατεία Κοτζιά, όπου βρισκόταν τότε το Εργατικό Κέντρο Αθήνας. Ο επικεφαλής των στρατιωτικών τμημάτων δίνει εντολή στο ιπικό να επιτεθεί εναντίον τους. Δολοφονείται ο κομμουνιστής απεργός Παρασκευαΐδης και τραυματίζονται άλλοι 12 εργάτες. Το 1929 η κυβέρνηση Βενιζέλου απαγορεύει τις πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις και εντείνει την αστυνομική βία κατά των συνδικαλιστών και γενικά του εργατικού κινήματος. Το 1934, μετά τις εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, ακολουθεί απεργιακή κινητοποίηση των λιμενεργατών και μυλεργατών στην Καλαμάτα, που καταστέλλεται από τον στρατό και δολοφονούνται οχτώ εργάτες.

Ένα ξεχωριστό κεφάλαιο είναι ο κόκκινος Μάης του '36, που θα σηματοδοτεί από την ηρωική εξέγερση των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη και θα αποτελέσει έναν από τους σημαντικότερους σταθμούς του εργατικού κινήματος, αφού είναι η πρώτη ανοιχτή αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας στη

χώρα μας. Στις 29 Απριλίου, οι καπνεργάτες της Θεσσαλονίκης κατεβαίνουν σε απεργία διαρκείας. Στις 9 Μάη, ο αγώνας κορυφώνεται, η Θεσσαλονίκη πρακτικά παραλύει από την απεργία 25.000 εργατών. Η αστυνομία επιχειρεί να διαλύσει τις διάφορες συγκεντρώσεις και τις απεργιακές φρουρές στις καπναποθήκες, με αποτέλεσμα το στήσιμο οδοφραγμάτων και το ξέσπασμα συγκρούσεων. Κατά την αιματηρή καταστολή δολοφονούνται 12 εργάτες. Ο πρώτος νεκρός ήταν ο 25χρονος αυτοκινητιστής Τάσος Τούσης από το Ασβεστοχώρι. Από το φωτορεπορτάζ της εποχής προέκυψε η φωτογραφία της μάνας του Τούση, που θρηνεί τον νεκρό της γιο καταμεσής του δρόμου. Από αυτή την εικόνα εμπνεύστηκε ο Πάννης Ρίτσος και μας έδωσε την ποιητική του συλλογή «Επιτάφιος». Η φωτογραφία έκανε τον γύρο του κόσμου, κάνοντας πολλούς να παραλληλίσουν την εξέγερση των εργατών στη Θεσσαλονίκη με τα γεγονότα της ισπανικής επανάστασης. Ο «Επιτάφιος» γνωρίζει τεράστια απήχηση και γι' αυτό η δικτατορία του Μεταξά καίει το βιβλίο για παραδειγματισμό το 1938, μπροστά στους στύλους του Ολυμπίου Διός. Ολόκληρη η Θεσσαλονίκη συμμετέχει στην κηδεία των θυμάτων στις 10 Μάη.

Απεργίες και διαδηλώσεις άλλων κομματιών της εργατικής τάξης σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας το ίδιο διάστημα έδειχναν ότι, αν οι καπνεργάτες ακολουθούσαν μια μαχητική πολιτική αυτοοργάνωσης και σύγκρουσης με το καθεστώς, πολλοί ήταν έτοιμοι να τους ακολουθήσουν. Στην Ελλάδα, όπως και σε άλλες χώρες το 1936 (Ισπανία, Γαλλία κ.ά.), η έκβαση της ταξικής μάχης ήταν ανοιχτή. Τελικά, η στάση του ΚΚΕ, που τουλάχιστον από το 1934 (6η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής) είχε πάρει επίσημα διαζύγιο από την προοπτική μιας σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα, προτάσσοντας τη διαβόητη, αντιμαρξιστική «θεωρία των σταδίων», η οποία συμπληρώνό-

ταν με την πολιτική του «λαϊκού μετώπου», θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην εκτόνωση και καταστολή του κινήματος. Η ορμή και ο αυθορμητισμός, η υποδειγματική αυτοοργάνωση και μαχητικότητα των καπνεργατών προδίδεται και η εξέγερση λήγει άδοξα.

Η πιο αιματηρή Πρωτομαγιά στην Ελλάδα είναι αυτή του 1944, στην κατεχόμενη από τους ναζί Αθήνα. Στην Καισαριανή εκτελέστηκαν 200 κομμουνιστές, ως αντίποινα για τον θάνατο γερμανών αξιωματικών και στρατιωτών μετά από ενέδρα ανταρτών στη Λακωνία. Οι περισσότεροι από τους εκτελεσμένους ήταν κρατούμενοι στο κολαστήριο της Ακροναυπλίας.

Οι δεσμοφύλακες της μεταξικής δικτατορίας τούς είχαν παραδώσει στους ναζί μετά την κατάληψη της Ελλάδας, επειδή ήταν κομμουνιστές. Από τους 200 δολοφονημένους κομμουνιστές, οι 12 ήταν τροτσκιστές ή αρχαιομαρξιστές, έπεσαν φωνάζοντας για την 4η Διεθνή και τη νίκη της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης. Το 1976 έγιναν δυναμικές συγκεντρώσεις, λόγω του μεταπολιτευτικού αγωνιστικού κλίματος και της άνθησης των εργατοστασιακών σωματείων. Η Πρωτομαγιά αυτή σηματοδεύτηκε από τον θάνατο του Αλέκου Παναγούλη. Την παραμονή της, τραυματίζεται θανάσιμα ο μαθητής Σιδέρης Ισιδωρόπουλος, μετά από αστυνομική καταδίωξη κατά τη διάρκεια αφισοκόλλησης.

Στην περίοδο της βαρβαρότητας της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης που βιώνουμε, τα αιτήματα των εργατών του Σικάγο μοιάζουν σημερινά. Το συντριπτικά μεγαλύτερο κομμάτι της εργαζόμενης νεολαίας δεν έχει βιώσει και προορίζεται να μην βιώσει το οχτάωρο και την πενθήμερη εργασία. Η κυριακάτικη αργία οδηγείται σε κατάργηση, ανοίγοντας τον δρόμο για την εφταήμερη εργασία. Τα εξαντλητικά ωράρια και η εντατικοποίηση οδηγούν στα συνεχώς αυξανόμενα εργατικά δυστυχήματα-δολοφονίες. Οι μισθοί πείνας, η ανασφάλιστη εργασία και οι απολύσεις εγκών μας μετατρέπουν σε δουλπαρικούς, που υπάρχουμε απλά για να δουλεύουμε και να ταΐζουμε τα αφεντικά.

Σήμερα, η Εργατική Πρωτομαγιά υπονομεύεται από την αστική τάξη, που προσπαθεί να τη συνδέσει με την άνοιξη, καθιστώντας την μια ακίνδυνη γιορτή. Όμως, η Πρωτομαγιά εξακολουθεί να είναι η μέρα των εργατών σε ολόκληρο τον κόσμο, η μέρα που εκατομμύρια εργάτες σηκώνουν τη γροθιά τους και διεκδικούν. Η αιματοβαμμένη ιστορία της τάξης μας μπορεί να μας δώσει διδάγματα, ώστε μέσα από αυτή τη θανάσιμη κρίση του καπιταλισμού να ανοίξουμε έναν άλλο δρόμο που θα μας οδηγήσει στον σοσιαλισμό.

100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ

(α' μέρος)

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Φέτος συμπληρώνεται ένας αιώνας από δύο πολύ σημαντικά γεγονότα για την ιστορία του Ελληνικού εργατικού κινήματος: Την ίδρυση της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας (ΓΣΕΕ) και σχεδόν ταυτόχρονα την ίδρυση του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδας (ΣΕΚΕ). ανυψώνει και το Ελληνικό Εργατικό Κίνημα σ' ένα ανώτερο στάδιο εμπνεόμενο από τη Ρώσικη Επανάσταση και το πρώτο Εργατικό Κράτος στον Κόσμο.

Οι Βαλκανικοί πόλεμοι, ο Α Παγκόσμιος Πόλεμος (1914-1918), η Μικρασιατική Καταστροφή, η πλημμυρίδα της προσφυγικής τάσης, σε συνδυασμό με τον θρίαμβο της Ρωσικής Επανάστασης, την επίδραση των επαναστατικών γεγονότων στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο έδωσε μια ισχυρή ώθηση στο ελληνικό εργατικό κίνημα.

Η ίδρυση του ΣΕΚΕ

Ύστερα από τη μεγάλη απεργιακή δραστηριότητα της περιόδου 1908-1918 ιδρύεται στις 26 Οκτώβρη του 1918 η ΓΣΕΕ. Συγκέντρωσε γύρω στις 100 χιλιάδες συνδικαλισμένους εργάτες, σε 320 σωματεία, σημαντικός αριθμός για ένα σύνολο 180 χιλιάδων εργατών. Στο συνέδριο επικρατεί με μεγάλη πλειοψηφία η αριστερή τάση (Αβρ. Μπεναρόγια, Γ. Παπανικολάου κ.α.) που υποστήριζε σαν θεμελιακή βάση την αρχή της πάλης των τάξεων.

Ταυτόχρονα είχαν δημιουργηθεί και οι συνθήκες για την οργάνωση ενός εργατικού κόμματος, άνοδος του εργατικού κινήματος μέσα στο 1918, ύπαρξη πολλών τοπικών σοσιαλιστικών ομάδων, όπως η Φεντερασιόν με ηγέτη τον Αβραάμ Μπεναρόγια στη Σαλονίκη που είχε εκπροσωπηθεί στο συνέδριο της Στοκχόλμης της Β' Διεθνούς (1910) σαν επίσημο τμήμα. Ακόμα η Σοσιαλιστική Εργατική Ένωση στην Αθήνα, η Σοσιαλιστική νεολαία με ηγέτη τον Λιγδόπουλο καθώς και διάφορα εργατικά σοσιαλιστικά κέντρα και όμιλοι στην Αθήνα, Πειραιά, Βόλο, Κέρκυρα, Λάρισα, Κα-

βάλα, Μυτιλήνη, Πάτρα, Χαλκίδα, κ.α. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες ιδρύεται στον Πειραιά στις 4 Νοέμβρη 1918 το ΣΕΚΕ, με τη συμμετοχή 32 αντιπροσώπων που αντιπροσώπευαν 1000 μέλη.

Στο συνέδριο διαμορφώθηκαν τρεις τάσεις. Η επαναστατική τάση με επικεφαλής τους Τζουλιάνη (κατόπιν ηγέτης του Αρχείου του Μαρξισμού), Λιγδόπουλο (μέλος της πρώτης οργανωτικής επιτροπής του ΣΕΚΕ), Κομιώτη που μπορεί να θεωρηθεί και η πρώτη αριστερή αντιπολίτευση στην Ελλάδα. Το δευτεροδιεθνιστικό κέντρο με ηγέτη τον Αβραάμ Μπεναρόγια, έναν μαχητικότερο αγωνιστή του εργατικού κινήματος με πάρα πολλές διώξεις, δίκες και εκτοπίσεις, ο οποίος αναδείχθηκε σε ηγετικό στέλεχος της ΓΣΕΕ και του ΣΕΚΕ και έχαιρε γενικότερης εκτίμησης ανεξάρτητα από τις πολιτικές του τοποθετήσεις. Η δεξιά τάση που αντιπροσώπευε τις κλασσικές απόψεις της σοσιαλδημοκρατίας όπως την μεταρρύθμιση αντί της επανάστασης, την υπεράσπιση της αστικής δημοκρατίας, κ.λπ. θα αποχωρήσει. Τελικά μετά από έντονες συζητήσεις και αντιπαραθέσεις επικράτησαν οι απόψεις της αριστερής πτέρυγας που εμπνεόταν από την Οχτωβριανή Επανάσταση και το κόμμα από την ίδρυση του κίονας απέκτησε επαναστατικό προσανατολισμό. Το ΣΕΚΕ είναι ένα εργατικό αντικαπιταλιστικό κόμμα όμως δεν είναι ένα επαναστατικό προλεταριακό, το πρόγραμμα του έχει τη σφραγίδα του μικροαστικού ριζοσπαστισμού («λαϊκή δημοκρατία», λαϊκός έλεγχος πάνω στην κυβέρνηση με την εισαγωγή του δημοψηφίσματος, «αφοπλισμός όλων των κρατών και αναγκαστική διαίτησία», εθνική άμυνα, Κοινωνία των Εθνών, κ.λπ.). Η επαναστατική τάση δηλαδή η προλεταριακή αριστερή πτέρυγα μέσα στο ΣΕΚΕ, παρότι οργανωτικά μειοψηφούσε κατάφερε να εκλέξει και τους τρεις ηγέτες της. Ο Τζουλιέτα, ο Κομιώτης και ο Λιγδόπουλος εκλέχθηκαν σε βασικά πόστα. Η πίεση της αστικής τάξης για τον ενουχισμό των αγωνιστών αυτών ήταν ισχυρή. Όμως η πίεση των μαζών και οι

αγώνες σε εθνικό και διεθνές επίπεδο αποδείχθηκαν ισχυρότερα.

Το ΣΕΚΕ και η 3η Διεθνής

Η επαναστατική τάση του ΣΕΚΕ βάλει σαν στόχο να προσχωρήσει στην 3η Διεθνή. Στο Α' Εθνικό Συμβούλιο του ΣΕΚΕ (18-24 Μάη 1919) θα παρθεί η απόφαση προσχώρησης στη Γ' Διεθνή, η οποία όμως θα αναβληθεί. Στο Β' Εθνικό Συμβούλιο αποφασίστηκε η αποστολή του Δ. Λιγδόπουλου στην Ιδρυτική Συνδιάσκεψη της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας (ΒΚΟ) στη Σόφια και στην συνέχεια στη Μόσχα στο 2^ο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Κ.Δ.) για να εκτελέσει την απόφαση του πρώτου Εθνικού Συμβουλίου, την ένταξη του ΣΕΚΕ στην 3η Διεθνή. Ο Λιγδόπουλος θα παρακολουθήσει το 2^ο Συνέδριο της Κ.Δ. στη Μόσχα το καλοκαίρι του 1920 που θα υπάρξει συμφωνία και η Κ.Δ. θα στείλει στην Ελλάδα σαν αντιπρόσωπό της το νεαρό ελληνόφωνο Ωρίωνα Αλεξάκη για την υπογραφή της ένταξης. Οι νεαροί κομμουνιστές θα πάρουν από την Οδησό, τον Οκτώβρη του 1920, πλοίο για να επιστρέψουν στην Ελλάδα αλλά κατά τη διάρκεια του ταξιδιού θα δολοφονηθούν, σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή από Τουρκοκλαζούς ληστοπειρατές στη Μαύρη Θάλασσα.

Όστόσο στο 2^ο Συνέδριο του ΣΕΚΕ που έγινε τον Απρίλιο του 1920 και ύστερα από δύο χρόνια πάλης μεταξύ δευτεροδιεθνιστών και τριτοδιεθνιστών αποφασίστηκε η προσχώρηση στην Κ.Δ. Αντί να μετονομαστεί όμως από Σοσιαλιστικό σε Κομμουνιστικό όπως ζητούσε η Κ.Δ. βαφτίστηκε σε Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδας (Κομμουνιστικό) [ΣΕΚΕ(Κ)]. Το 2^ο συνέδριο ψήφισε τις αρχές της ΚΔ, τη δικτατορία του προλεταριάτου και τον προλεταριακό διεθνισμό.

Το Μέτωπο της Μικράς Ασίας και η Ένωση Παλαιών Πολεμιστών

Στις 2 Μάη 1919 άρχισε η απόβαση του Ελληνικού στρατού στην Σμύρνη. Από την αρχή το ΣΕΚΕ την χαρακτήρισε ως «τυχοδιωκτική ιμπεριαλιστική πολεμική περιπέτεια». Στο μικρασιατικό μέτωπο θα δραστηριοποιηθούν έλληνες κομμουνιστές μέλη του ΣΕΚΕ με επικεφαλής τον Παντελή Πουλιόπουλο και τον Γιώργο Νικόλη που θα δημιουργήσουν αντιπολεμικούς πυρήνες. Το Κεντρικό Συμβούλιο των Κομμουνιστών Φαντάρων του Μετώπου θα κυκλοφορήσει προκηρύξεις στους στρατιώτες συνήθως γραμμένες από τον Παντελή Πουλιόπουλο. Αυτές οι προκηρύξεις θα είναι κατά της εκστρατείας και του πολέμου και όπως χαρακτηριστικά γράφουν καλούν Έλληνες και Τούρκους φαντάρους να συμφιλιωθούν και να μετατρέψουν τον πόλεμο σε ταξικό εμφύλιο. Άρχισαν να δημιουργούν ομάδες σε κάθε στρατιωτική μονάδα. Στο μέτωπο έφθαναν και οι εφημερίδες του κόμματος όπως ο Ριζοσπάστης. Ο Παντελής Πουλιόπουλος τον Ιούνιο του 1922 θα

συλληφθεί μαζί με άλλους 25 και θα παραπεμφθεί σε στρατοδικείο με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας. Με την κατάρρευση του μετώπου θα δραπετεύσει από τις στρατιωτικές φυλακές Σμύρνης και θα επιστρέψει στην Ελλάδα.

Το Φλεβάρη του 1921 το μικροαστικό ρεφορμιστικό επιτελείο του ΣΕΚΕ με επικεφαλής τους Γ. Γεωργιάδη, Α. Σιδέρη, Ν. Δημητράτο διακηρύττει την ανάγκη «της μακράς νομίμου υπάρξεως», υποστηρίζει ότι οι αποφάσεις της Διεθνούς έχουν «απλώς ιστορικό χαρακτήρα» για το ελληνικό κόμμα και ότι το ΣΕΚΕ πρέπει να περιοριστεί σε «καθήκοντα οργανώσεως και προπαγάνδας». Όλη αυτή η δεξιά ομορτοουνιστική πολιτική, που εκφράζει την επίδραση της αστικής ιδεολογίας μέσα στο ΣΕΚΕ, προκαλεί την αγανάκτηση της εργατικής βάσης του κόμματος που δέχεται την επίδραση της αντικειμενικά προπαναστατικής κατάστασης.

Με την τραγική κατάληξη όμως της μικρασιατικής εκστρατείας επιστρέφουν από το μέτωπο και εντάσσονται στο κόμμα, στα τέλη του 1922, πολλοί κομμουνιστές στρατιώτες. Αυτοί θα αποτελέσουν τη δυναμική επαναστατική πτέρυγα του κόμματος με ηγέτη τον Π. Πουλιόπουλο, τη μεγαλύτερη φυσιογνωμία του κομμουνιστικού κινήματος στην Ελλάδα και μια από τις μεγαλύτερες παγκόσμια. Η επαναστατική πτέρυγα θα επιδιώξει κυρίως 1) την επαναφορά του κόμματος σε επαναστατική τροχιά εγκαταλείποντας τη θέση της «μακράς νομίμου υπάρξεως», 2) την μπολσεβικοποίηση του κόμματος και 3) τη διαγραφή από αυτό των ομορτοουνιστών της ιδρυτικής γενιάς του ΣΕΚΕ που αντιδρούν σε αυτήν. Το 1^ο Έκτακτο Συνέδριο του ΣΕΚΕ(Κ) συνήλθε τον Νοέμβριο (2-13) του 1922 στην Αθήνα, στα γραφεία του συνδικάτου «Πρόοδος».

Η «παλαιοπολεμιστική» ομάδα αναπτύσσει τη δραστηριότητα της παράλληλα με την οξυνση της επαναστατικής κρίσης στα 1922-23 και την άνοδο του συνδικαλιστικού κινήματος (τρίτη γενική πανελλαδική απεργία τον Αύγουστο του 1923 και αιματοκύλισμα των εργατών στο Πασαλιμάνι από τους «δημοκράτες» Πλαστήρα και Παπανδρέου). Με επικεφαλής ηγετικές φυσιογνωμίες (Π. Πουλιόπουλο, Γ. Νικόλη, κ.α.) το κόμμα συνεχίζει την μαζική δράση στους Παλαιούς Πολεμιστές και στις 5-9 Μάη 1924 οργανώνει το Πανελλήνιο Συνέδριο Παλιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού, ιδρύοντας τη Ομοσπονδία Π.Π.Θ.Σ., με εβδομαδιαίο όργανο τον «Παλιό Πολεμιστή». Τότε κυκλοφόρησε την περίφημη μπροσούρα «Πόλεμος κατά του Πολέμου»-επίκαιρη ακόμη και σήμερα- γραμμένη από τον Φ. Ορφανό (ψευδώνυμο του Π. Πουλιόπουλου).

Στα 1924 στο Γ' Έκτακτο Συνέδριο του ΣΕΚΕ(Κ) μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΚΕ) και ο Παντελής Πουλιόπουλος εξελέγη Γενικός Γραμματέας, πρώτος στην ιστορία του.

Α' Έλλ. Σοσιαλ. Συνέδριον εν Πειραιά (4-10 Νοεμβ. 1918.)